

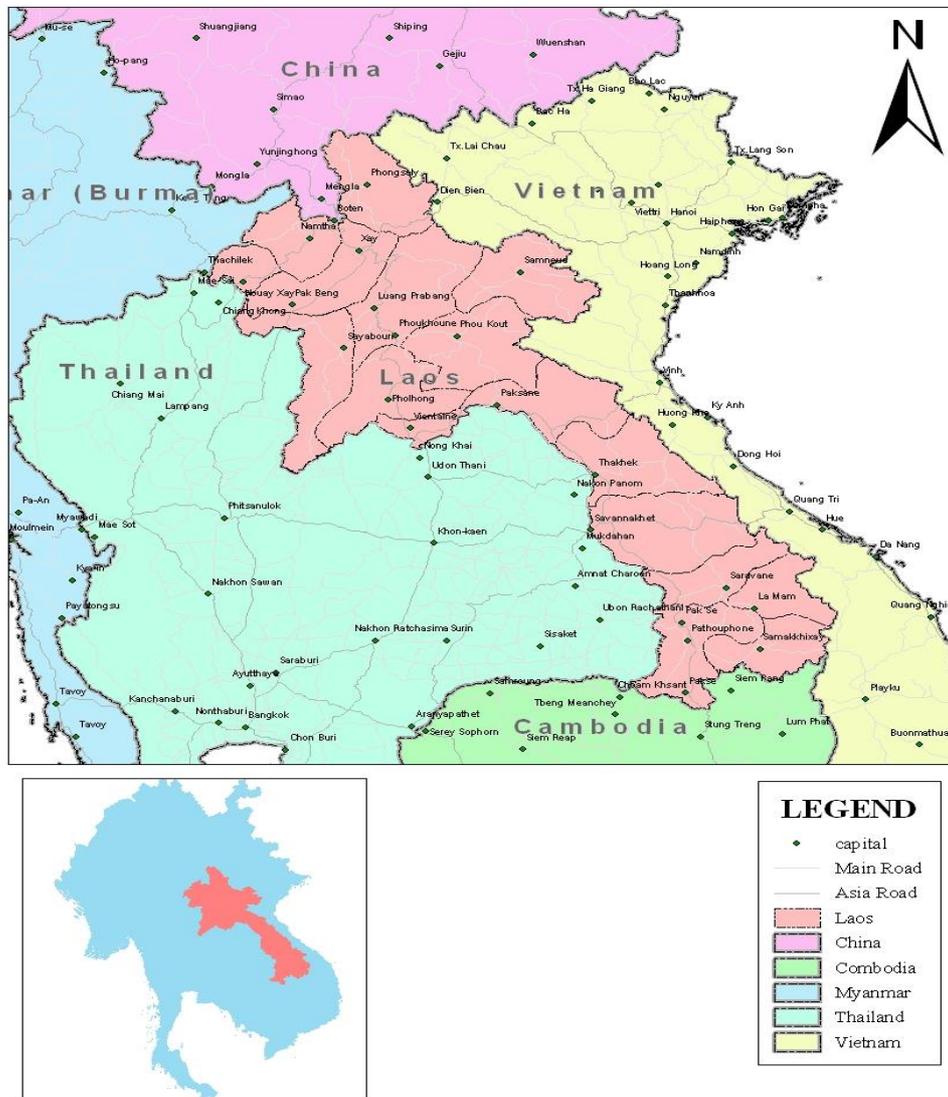
บทที่ 3

ลักษณะที่ตั้งและพื้นฐานทางเศรษฐกิจ สปป.ลาว

3.1 ลักษณะภูมิศาสตร์

ลักษณะทางกายภาพ

รูปภาพที่ 3.1 : แผนที่ที่ตั้งของสปป.ลาว

ประเทศลาว หรือชื่ออย่างเป็นทางการ คือ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (Lao People's Democratic Republic) มีพื้นที่ 236,800 ตารางกิโลเมตร ซึ่งเป็นประเทศเดียวในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่ไม่มีทางออกสู่ทะเล โดยมีพรมแดนติดกับประเทศจีนและประเทศพม่าทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ทางทิศตะวันออกติดกับประเทศเวียดนาม ส่วนทางทิศใต้ติดกับประเทศกัมพูชา และติดกับประเทศไทยทางทิศตะวันตก

การแบ่งเขตการปกครอง

รูปภาพที่ 3.2 : แผนที่แสดงถึงแขวงต่างๆ ในสปป.ลาว

ตารางที่ 3.1 : แขวงประจำ สปป.ลาว

ลาวแบ่งเป็น 16 แขวง และ 1 เขตปกครองพิเศษ หรือ นครหลวง* คือ

ชื่อ	เมืองเอก	พื้นที่ (km ²)	ประชากร (ปี 2547)
1. แขวงอัตตะปือ	เมืองสามัคคีไช	10,320	114,300
2. แขวงบ่อแก้ว	เมืองห้วยทราย	6,196	149,700
3. แขวงบอลิคำไซ	เมืองปากซัน	14,863	214,900
4. แขวงจำปาสัก	เมืองปากเซ	15,415	575,600
5. แขวงหัวพัน	เมืองซำเหนือ	16,500	322,200
6. แขวงคำม่วน	เมืองท่าแขก	16,315	358,800
7. แขวงหลวงน้ำทา	เมืองหลวงน้ำทา	9,325	150,100
8. แขวงหลวงพระบาง	เมืองหลวงพระบาง	16,875	408,800
9. แขวงอุดมไซ	เมืองไซ	15,370	275,300
10. แขวงพงสาลี	เมืองพงสาลี	16,270	199,900
11. แขวงสาละวัน	เมืองสาละวัน	10,691	336,600
12. แขวงสะหวันนะเขต	เมืองไกสอนพมวิหาน	21,774	721,500
13. นครหลวงเวียงจันทน์	เวียงจันทน์	3,920	692,900
14. แขวงเวียงจันทน์	เมืองโพนโฮง	15,927	373,700
15. แขวงไชยะบูลี	เมืองไชยะบูลี	16,389	382,200
17. แขวงเซกอง	เมืองละมาม	7,665	83,600
18. แขวงเชียงขวาง	เมืองโพนสะหวัน	15,880	262,200

ในวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2549 ได้มีการยุบเขตพิเศษไซสมบูน อย่างเป็นทางการ ตามคำสั่งนายกรัฐมนตรี(คำสั่งนายกรัฐมนตรี) เลขที่ 10/นย. ลงวันที่ 13 มกราคม 2549 โดยเมืองท่าโทมถูกรวมกับแขวงเชียงขวาง และเมืองไซสมบูนถูกรวมกับแขวงเวียงจันทน์

การจัดตั้งและการบริหาร

- หลายหมู่บ้านรวมกัน เป็น “เมือง” (อำเภอ)
- หลายเมืองรวมกัน เป็น “แขวง” (จังหวัด)
- “คณะกรรมการปกครองหมู่บ้าน มีนายบ้าน (ผู้ใหญ่บ้าน) เป็นหัวหน้า” เป็นผู้บริหารของหมู่บ้าน
- “คณะกรรมการปกครองเมือง มีเจ้าเมือง (นายอำเภอ) เป็นหัวหน้า” เป็นผู้บริหารเมือง
- “คณะกรรมการปกครองแขวง มีเจ้าแขวง (ผู้ว่าราชการจังหวัด) เป็นหัวหน้า” เป็นผู้บริหารแขวง
- “คณะกรรมการปกครองนครหลวง มีเจ้าครองนครหลวง (ผู้ว่าราชการกรุงเวียงจันทน์) เป็นหัวหน้า” เป็นผู้บริหารนครหลวง
- ระดับศูนย์กลาง มีกระทรวง คณะกรรมการ และสถาบัน

ประชากร

มีหลายเชื้อชาติ ประชากรนับถือศาสนาพุทธ และถือเป็นศาสนาประจำชาติตามระบอบใหม่ แบ่งประชากรเป็น 3 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ

1. ลาวลุ่ม กลุ่มคนเชื้อชาติลาว ใช้ภาษาลาวเป็นภาษาหลัก
2. ลาวเทิง เช่นชาวเผ่าบรู
3. ลาวสูง เช่นชาวเผ่าม้ง

ประเทศลาวมีประชากร 6,068,117 คน (ปี 2548) ประกอบด้วยลาวเทิง ลาวสูง และลาวลุ่ม แยกออกได้ประมาณ 68 ชนเผ่า โดยประกอบด้วยลาวเทิง คิดเป็นร้อยละ 22 ของประชากรทั้งหมด ได้แก่ ชนเผ่าข่า บรู มะกอง งวน ตะโอย ตาเลียง ละเม็ด ละเวน กะตัง ฯลฯ ส่วนใหญ่อยู่ในแขวงภาคใต้ เช่นแขวง เซกอง สาละวัน จำปาสัก ลาวสูง คิดเป็นร้อยละ 9 ของประชากรทั้งหมด ได้แก่ ม้ง (หรือแม้ว)เย้า มูเซอ ผู้น้อย และชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ส่วนใหญ่อยู่ในแขวงภาคเหนือ เช่นแขวงหลวงพระบาง เชียงขวาง และลาวลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 68 ของประชากรทั้งหมด ได้แก่ ชนเผ่าลาว ภูไท ไทดำ ไทลื้อ ฯลฯ อาศัยกระจายอยู่ทั่วประเทศ และความหนาแน่นของประชากรประมาณ 20 คนต่อตารางกิโลเมตร

รูปภาพที่ 3.3 : แสดงชั้นความสูงของสปป.ลาว

ลาวเป็นประเทศที่ไม่ติดกับทะเล ส่วนใหญ่เป็นภูเขาและที่ราบสูงมีภูเขาล้อมรอบ พื้นที่ราบมีเพียง 20% ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ทางตอนกลางของประเทศ ปกคลุมไปด้วยป่าอันหนาทึบ โดยเฉพาะทางตอนเหนือมีความสูงเฉลี่ยเกิน 900 เมตร และมียอดเขาสูงที่สุดว่า ภูเก็ย 2.817 เมตร มีแม่น้ำไหล

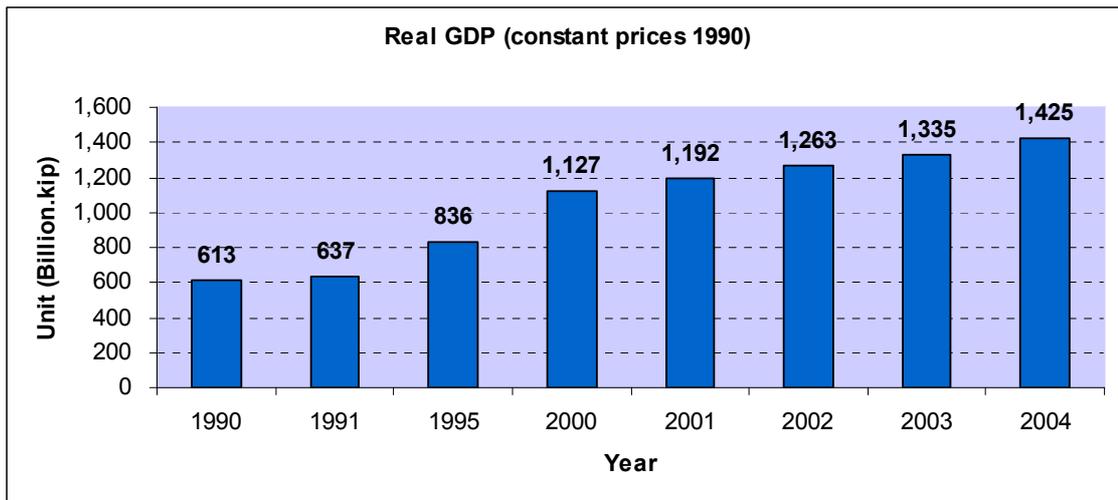
ลักษณะภูมิอากาศ

ลักษณะภูมิอากาศของลาวคล้ายกับภาคเหนือและภาคอีสานของไทย แต่ฤดูหนาวมีอากาศหนาวมากกว่า พื้นที่ทางภาคใต้และทางตอนกลางของประเทศเป็นบริเวณที่มีฝนตกชุกมากกว่าภาคเหนือ

เศรษฐกิจ

ภาพรวมเรื่องเศรษฐกิจของสปป.ลาว สามารถที่จะสังเกตได้จาก ค่า GDP โดยค่าที่นำมาแสดงในแผนภาพนี้ได้อ้างอิงมาจาก ปี 1990 ซึ่งเป็นปีฐาน จะเห็นแนวโน้มของ GDP ของสปป.ลาว มีค่าเพิ่มขึ้นทุกปี และแนวโน้มทางเศรษฐกิจของสปป.ลาว จะมีค่าที่เพิ่มมากขึ้นไปอีก แสดงว่าเศรษฐกิจกำลังเติบโตและมีการขยายลงทุนจากต่างชาติเข้ามาภายในประเทศมากขึ้นด้วย

รูปภาพที่ 3.4 : แสดงถึงค่าผลิตภัณฑ์ในประเทศ (GDP) ของประเทศลาวโดยเทียบกับปีฐาน

ดังนั้นภูมิประเทศของ สปป.ลาว ที่มีอาณาเขตกว้างใหญ่เมื่อเทียบกับจำนวนประชากรขณะเดียวกัน สปป.ลาว เองก็มีนโยบายที่เปิดกว้างแก่นักลงทุน หรือผู้ที่มีความประสงค์จะเข้ามาทำการค้า การท่องเที่ยว เนื่องจากลักษณะของประชากรที่มีอัตราวัยไม่ตรีที่ดี และกำลังมีความต้องการที่จะยกระดับมาตรฐานคุณภาพชีวิต ดังมีรายละเอียดปรากฏในบทที่ 4